

AMÍG ÉLEK

Elfáradtál ma is, látom.
Nehéz napod visel.
Ide-oda kapod fejed,
mások terheivel.

Elfáradtál ma is, hiszem.
Panaszok felleltek.
Inog ma a jókedved is,
s néhány boldog terved.

Elfáradtál ma is, érzem.
Könnyed nyúzottan liheg.
Ne bánd a más bűnét,
s hazugságát. Minek?!

Elfáradtál ma is, látom.
Öllem vigyázva.
Óvlak én, amíg létezem,
édes jó anyácska.

ÉDESAPÁM

Égett még a cigaretta,
mire rá gyújtottál.
Néztél ki a nagyvilágba,
úgy, ahogyan szoktál.

Mesélhetnél nekem újra,
ahogy anno tetted.
Minden este mondókákkal,
szívem be is tellet.

El mondhatnád a kis kakas,
gyémánt fél krajcárját.
Vagy akár a kis gömböcnek,
hatalmas étvágyát.

Mesélhetnél nekem újra,
Ludas Matyiékről.
Mekk Elekről, Kukoriról,
mézes kalács házról.

Égett még a cigaretta,
mire rágyújtottál.
Édesapám minden mesét,
meghálálnék most már.

VÁGYTAM

Akármi is lenni vágytam,
sajnos nem lehettem.
Még jó anyám is ellenezte,
őt pedig szerettem.

A költészet nem hoz javat,
szegényes konyhára.
Legyek inkább szép varrónő,
ne gondoljak másra.

Annyi terv és annyi álom,
fejemben tétova...
Keringőznek szerte szét
mennek. De hova?

Követnélek bármerre mész,
de társadalmunk eltipor.
Legyél munkás, kőműves, ács,
de álmod semmikor.

NEKEM Ő

Hiányod még mardos,
sebeimet tépi.
A múltban ott rekedt,
ami züllött, régi.
Eszembe jut olykor,
ha üres a lóca.
Ültünk míg döngicsélt,
az énekeskabóca.

Ölelő karodba veszve,
elnémult a falu.
Szekér nem volt hangos,
nem nyikorgott zsalu.

Nem kiabált haragos,
ha tyúkját ölte róka.
Várta anyját halkán,
az éhező fióka.

Nem őrjöngött halász,
kinek szákja szakadt.
Vagy a tó gazdája,
ha vízből apadt!

Eszembe jut olykor,
ha üres a lóca.
Nekem ő volt minden,
mi másnak toronyóra.